

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **A. Ch.**, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2 , proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 25.2.2014, č. j. MSK 23442/2014,

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobou ze dne 9.5.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.2.2014, č.j. MSK 23442/2014 včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Odry zn. 41/3573/13 ze dne 10.12.2013 o přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Žalobce v žalobě uvedl, že v podání adresovaném správnímu orgánu I. stupně ze dne 6.6.2013 – omluva z jednání – jeho zmocněnec výslovně žádal o doručování písemností na e-mailovou

adresu X. Ze spisu správního orgánu vyplývá, že žalovaný se nepokusil o doručení rozhodnutí na tuto elektronickou adresu a nelze proto dovozovat účinky doručení fikcí u doručení rozhodnutí žalovaného na adresu trvalého pobytu jeho zmocněnce. Doručení fikcí by se totiž aplikovalo jen tehdy, pokud by doručení na adresu trvalého pobytu předcházel pokus o doručení na adresu pro doručování, v daném případě elektronickou adresu X. Ve spise absentuje jakýkoli věrohodný důkaz o tom, že žalovaný vypravil písemnost na elektronickou doručovací adresu zástupce žalobce. Žalobce namítal, že k doručení rozhodnutí pak došlo až dne 2.5.2014, kdy se jeho zástupce osobně dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlédnutí do spisu, tj. až dne 2.5.2014, přičemž odpovědnost za údajně spáchaný přestupek zanikla dle ust. § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích 18.3.2014, tedy dříve, než byla věc pravomocně skončena.

Žalobce dále namítal, že naměřená rychlost pohybu jeho vozidla neodpovídá skutečné rychlosti. Toto bylo způsobeno postupem obsluhy měřicího zařízení vykonávaným v rozporu s návodem k obsluze. Poukazoval na to, že z odborného posudku vyplývá, že obsluha měřicího zařízení nedodržela požadavek na dodržení úhlu odklonu radarového svazku od osy měřeného vozidla. Správní orgán tedy důkazní prostředek nesprávně vyhodnotil, neboť jej považoval za zcela bezchybný a jednoznačně prokazující skutečnost, že vozidlo žalobce se pohybovalo rychlostí 107 km/h. Žalobce dále odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 29/2011-56. Jestliže policisté postupovali při měření rychlosti vozidla žalobce v rozporu s návodem k obsluze, byla naměřená rychlost odlišná od skutečné rychlosti pohybu vozidla žalobce a s ohledem na skutečnost, že spáchání přestupku, který byl žalobci kladen za vinu, není dokázán jiným způsobem, lze úspěšně konstatovat, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise, což zavdává důvod pro zrušení rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby. Napadené rozhodnutí bylo v souladu s požadavkem s tehdejšího zmocněnce žalobce, R. K., doručováno nejprve elektronicky na adresu X dne 25.2.2014. Protože technicky byla zpráva zaslaná prostřednictvím veřejné datové sítě dodána, jak vyplývá z přehledu odeslaných zásilek založeného ve spise, zmocněnec doručení rozhodnutí nepotvrdil ve smyslu § 19 odst. 8 věty druhé správního řádu. Žalovaný tedy podle věty třetí téhož ustanovení doručoval zmocněnci žalobce rozhodnutí tak, jakoby zmocněnec o doručování na elektronickou adresu nepožádal, tedy poštou na adresu jeho trvalého pobytu, přičemž nastala fikce doručení zásilky v souladu s § 24 odst. 1 správního řádu dne 10.3.2014. Žalovaný dále poukazoval na to, že do spisu žalovaného sp. zn. DSH/4612/2014/Now nikdy nenahlížel ani žalobce osobně, ani jeho tehdejší zmocněnec R. K., ani zmocněnec pro nahlížení do spisu K. S., ani současný právní zástupce. Námitka žalobce, že odpovědnost za přestupek zanikla uplynutím lhůty 1 roku od jeho spáchání ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, je nedůvodná, neboť přestupek byl spáchán 17.3.2013 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 10.3.2014.

Skutečnost, že měření rychlosti vozidla bylo provedeno řádně, byla kromě snímku z rychloměru prokázána jednak ověřovacím listem, který potvrzuje, že rychloměr má požadované metrologické vlastnosti, byl ověřen jako stanovené měřidlo (§ 3 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii) a lze jej používat pro měření rychlosti silničním vozidlem při kontrole dodržování maximální dovolené rychlosti, jednak osvědčením policisty, které potvrzuje, že policista byl proškolen a oprávněn k ovládání rychloměru. Samotný snímek z rychloměru (záznam o přestupku) zřetelně zachycuje předmětné vozidlo, obsahuje všechny relevantní údaje a ničím nevzbuzuje pochybnosti o správnosti měření. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil správnost měření žádnými konkrétními skutečnostmi, nebylo nutné provádět další dokazování k vyvrácení takových námitek. Podle § 3 správního řádu správní orgán zjišťuje stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, pouze v nezbytném rozsahu. Platí tedy zásada, že se neprokazují skutečnosti odpovídající obvyklému stavu věcí, jestliže o nich nevznikne důvodná pochybnost. Obvyklému stavu věci odpovídá, že je-li rychlost vozidla změřena rychloměrem, který je metrologicky ověřen, policistou, který je k měření rychlosti proškolen, a má-li snímek z rychloměru zcela standardní podobou, pak měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze rychloměru. O této skutečnosti nevznikly v průběhu správního řízení důvodné pochybnosti, neuvedl je ani žalobce, proto tato skutečnost nemusela být dále prokazována. Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem, žalovaný uvedl, že posudek na první pohled vzbuzuje dojem, jako by byl vypracován znalcem z příslušného oboru činnosti, ačkoli tomu tak není. Mgr. P. Š., DiS. ani Bc. T.R. nejsou zapsáni v seznamu znalců. Není ani zřejmé, kdo vlastně za posudek odpovídá, zda „vedoucí zpracovatel“ Mgr. P. Š., DiS., který tento posudek podal jako držitel živnostenského oprávnění v oboru zpracování odborných studií a posudků nebo „zpracovatel“ T. R., o němž se v posudku nic neuvádí. Závěry posudku jsou založeny na zcela nepřezkoumatelném a nezdokumentovaném postupu zpracovatele, který do mapového podkladu zakreslil osu, která má „věrně reprezentovat střed snímku“, aby poté mohl výpočtem demonstrovat, že tato osa nesvírá úhel předepsaný pro odklon radarového svazku. V posudku je uvedeno, že pozice policejního vozidla byla do snímku zanesena podle značky zakreslené svědkem v jiném mapovém podkladu, avšak chybí jakékoliv změření či alespoň zpracovatelem provedené srovnání měřítek, překrytí nebo kalibrování podkladů, uvedení rozměrů služebního vozidla, či detailů jeho umístění, popis pozice radarové hlavy a pozice kamery. Žalovaný v závěru zdůraznil, že správní orgány činily závěr o rychlosti vozidla žalobce nikoli na základě samotné fotografie z rychloměru, nýbrž na základě záznamu z rychloměru jako celku, který kromě fotografie vozidla obsahuje i další relevantní údaje, které jsou dílem součástí fotografie, dílem jsou přehledně uvedeny v tabulce pod touto fotografií. Vzhledem k tomu, že záznam z rychloměru existuje ve velmi dobré kvalitě, jeví se zcela standardní, žádné ze zaznamenaných údajů si neodporují a měřené vozidlo je zachyceno zcela nerušeně a v celém objemu, nevidí žalovaný žádný důvod pochybovat o závěru, že měření proběhlo řádně a získaný výsledek je správný.

Krajský soud současně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 9.5.2014, podaná elektronicky bez zaručeného podpisu, byla podána včas, neboť v souladu s ust. § 37 odst. 2 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, byla ve lhůtě 3 dnů doplněna elektronickým podáním opatřeným zaručeným elektronickým podpisem doručeným soudu 12.5.2014.

Soud vyzval účastníky řízení k vyjádření, zda souhlasí s tím, aby soud ve věci rozhodl bez jednání. Současně byli poučeni podle § 51 odst. 1 s.ř.s., zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů, že nevyjádří-li se do dvou týdnů od

doručení výzvy, má se za to, že souhlas je udělen. Žalobce se ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaný s projednáním věci bez nařízení jednání výslovně souhlasil. Soud proto v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez nařízení jednání.

Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud ze správního spisu Městského úřadu Odry a správního spisu žalovaného zjistil následující skutečnosti. Dne 17.3.2013 bylo sepsáno oznámení (odevzdání) přestupku, v němž je uvedeno, že dne 17.3.2013 v 16.01 hod na silnici I/47 v obci Fulnek u restaurace Na Stovce řídil žalobce, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu, vozidlo značky Ford S-Max, RZ X. Radarovým zařízením R7CCD mu byla naměřena rychlost 107 km/h, po odečtu odchylky radaru je výsledná rychlost 103 km/h, v úseku, kde maximální povolená rychlost je 50 km/h. Číslo snímku 6. Žalobce nepodal žádné vysvětlení. Oznámení podepsal. Součástí spisu je záznam o přestupku – fotodokumentace vozidla, ověřovací list autorizovaného metrologického střediska RAMET C.H.M a.s. AMS Kunovice ze dne 23.10.2012 s platností do 22.10.2013 pro silniční radarový rychloměr RAMER 7CCD, výrobní číslo 0097/93, včetně osvědčení o proškolení policisty M. K. k obsluze měřicího zařízení, úřední záznam a evidenční karta řidiče. Ve spise je plná moc ze dne 14.4.2013, jíž žalobce zmocnil k zastupování v předmětném řízení pana R. K., LL.M. Poté, co žalovaný zrušil prvé rozhodnutí Městského úřadu v Odrách ze dne 31.7.2013 rozhodnutím ze dne 23.10.2013, č. j. MSK 133500/2013, správní orgán I. stupně nařídil dne 15.11.2013 ústní jednání na 10.12.2013. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci sděleno, že bude vyslechnut jako obviněný ve smyslu § 73 zákona o přestupcích ve věci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, kterého se dopustil tím, že dne 17.3.2013 v 16.01 hod na silnici I/47 v obci Fulnek (u restaurace Na Stovce) ve směru jízdy na obec Odry mu jako řidiči motorového vozidla značky Ford S-Max, RZ X byla naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 7CCD rychlost 107 km/h, po započtení odchylky ve výši 3%, vyhodnocena jako rychlost nejméně ve výši 103 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je stanovena zákonem o provozu na pozemních komunikacích o 53 km/h. Tímto jednáním porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. V předvolání k ústnímu jednání bylo žalobci dáno poučení dle § 59 správního řádu o tom, že je povinen dostavit se včas na určené místo, dále poučení o možnosti navrhnout důkazy a vyjadřovat se k nim, o právu nahlížet do spisu, vyjádřit se ke skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, o právu na zastoupení advokátem či jiným zmocněncem, jakož i o možnosti projednat věc v jeho nepřítomnosti. Jedná se o poučení dle § 59, § 37 odst. 4, § 33, § 36 odst. 3 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Dlužno dodat, že oznámení o zahájení řízení o přestupku bylo žalobci doručeno již dříve, a to 3.4.2013. Předvolání k ústnímu jednání na 10.12.2013 bylo doručeno žalobci do vlastních rukou 18.11.2013 a jeho zmocněnci bylo předvolání v souladu s jeho požadavkem na zasílání všech písemností na elektronickou adresu X, zasláno na uvedenou elektronickou adresu, avšak vzhledem k tomu, že zmocněnec nepotvrdil převzetí doručované písemnosti, přistoupil správní orgán I. stupně k doručení předvolání k jednání na adresu trvalého pobytu. Zásilka byla vypravena 19.11.2013. V den doručování zásilky zmocněnci žalobce 20.11.2013 adresát nebyl zastižen. Téhož dne byla zásilka připravena k vyzvednutí a adresát byl vyzván, aby si písemnost ve lhůtě 10 dnů

vyzvedl. 4.12.2013 byla zásilka vhozena do domovní schránky. K jednání byli jako svědci předvoláni policisté P.S. a M. K.

V protokolu o ústním jednání ze dne 10.12.2013 je zaznamenáno, že se žalobce ani jeho zmocněnec R. K. nedostavili. Správní orgán věc projednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Provedl výslech svědků M.K. a P. S. V souladu s § 51 správního řádu a § 53 téhož zákona provedl důkaz listinami, z nichž vycházel, záznamem o přestupku, osvědčením o proškolení policisty pprap. M. K., číslo osvědčení X k obsluze předmětného rychloměru, ověřovacím listem k měřicímu zařízení, výpisem z evidenční karty řidiče, oznámením přestupku, rozhodnutím Ministerstva dopravy a téhož dne 10.12.2013 vydal rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích, jehož se dopustil tím, že dne 17.3.2013 v 16.01 hod na silnici I/47 v obci Fulnek (u penzionu Na Stovce) ve směru jízdy na obec Odry jako řidiči motorového vozidla zn. Ford S-Max, RZ X byla naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 7 CCD rychlost 107 km/h, po započtení odchylky ve výši 3%, vyhodnocená jako rychlost nejméně ve výši 103 km/h, čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, která je stanovena zákonem o provozu na pozemních komunikacích o 53 km/h. Tímto svým jednáním porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích a v souladu s § 125c odst. 4 písm. d) a § 125c odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích mu byla uložena sankce pokuty 6.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců a dále povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti pokuty a nákladů řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Městský úřad Odry usnesením ze dne 14.1.2014, které bylo zmocněnci žalobce doručeno prostřednictvím držitele poštovní licence 27.1.2014, vyzval žalobce, aby ve lhůtě 5 pracovních dnů ode dne oznámení usnesení stanoveným způsobem odvolání doplnil. Je nutno dodat, že toto usnesení bylo zprvu doručováno elektronicky zmocněnci žalobce na jím určenou adresu X, ovšem vzhledem k tomu, že adresát převzetí písemnosti v souladu s ust. § 19 odst. 8 správního řádu nepotvrdil, doručoval správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Přes uvedenou výzvu odvolání doplněno nebylo. O odvolání žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 25.2.2014, č. j. MSK 23442/2014. Uvedené rozhodnutí žalovaný doručoval zmocněnci žalobce v souladu s jeho požadavkem nejprve elektronicky na adresu X+ dne 25.2.2014, jak vyplývá z přehledu odeslaných zásilek, založeného ve spise žalovaného. Zmocněnec žalobce doručení rozhodnutí žalovaného nepotvrdil dle § 19 odst. 8 správního řádu, podle něhož v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou, podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odst. 9), doručí správní orgán písemnost, jakoby adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal. Žalovaný proto přistoupil v souladu s citovaným zákonným ustanovením k doručení rozhodnutí zmocněnci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu jeho trvalého pobytu v souladu s ust. § 20 odst. 1 věty první správního řádu, z něhož vyplývá, že fyzické osobě se písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3 správního řádu), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa

podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoliv bude zastižena. Z doručky vyplývá, že při doručování zásilky adresát nebyl zastižen. Zásilka byla připravena k vyzvednutí 27.2.2014, adresát byl o uložení zásilky písemně vyrozuměn a bylo mu zanecháno poučení o právních důsledcích, které s převzetím nebo nepřevzetím zásilky souvisejí. Dne 12.3.2014 byla zásilka vhozena do poštovní schránky adresáta. Z ust. § 24 odst. 1 správního řádu vyplývá, že jestliže si adresát uložené písemnosti, písemnost ve lhůtě 10 dnů ode dne, kdy byly k vyzvednutí připraveny, nevyzvedne, písemnost se považuje za doručenu posledním dnem této lhůty. Krajský soud tak činí závěr, že v souladu s ust. § 20 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu fikce doručení rozhodnutí nastala dne 10.3.2014, tj. desátým dnem ode dne, kdy byla zásilka k vyzvednutí připravena.

S ohledem na shora uvedené krajský soud nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že k doručení rozhodnutí došlo až 2.5.2014. Z výše uvedeného pak vyplývá závěr krajského soudu o tom, že došlo-li ke spáchání přestupku 17.3.2013 a rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 10.3.2014, není důvodná žalobní námitka žalobce, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek uplynutím lhůty 1 roku od jeho spáchání ve smyslu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť ve lhůtě 1 roku od spáchání přestupku, rozhodnutí žalovaného o odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně o přestupku nabylo právní moci.

Přisvědčit nelze ani námitce žalobce o korektnosti měření ve vztahu k tzv. úhlu měření, který současně namítal, že nebyl dodržen návod k obsluze. Správní orgány vyšly jednak z fotodokumentace, opatřené údaji o rychlosti vozidla, která byla předložena ve formě listinného důkazu a současně byl vyslechnut jako svědek policista, proškolený a oprávněný k ovládání rychloměru. Požadované metrologické vlastnosti rychloměru byly prokázány ověřovacím listem. Zpochybňování správnosti postupu policisty při měření rychlosti nelze považovat za relevantní. Žalobce nepředložil žádná taková tvrzení a důkazy, na základě kterých by bylo možno dospět k závěru, že postup měření rychlosti vyškoleným policistou neprobíhal v souladu s návodem k obsluze, respektive, že naměřená rychlost nebyla skutečnou rychlostí měřeného vozidla. Měření rychlosti bylo provedeno silničním rychloměrem RAMER 7CCD. Co se týče tzv. odborného posudku předloženého žalobcem spolu s žalobou, pak krajský soud především konstatuje, že se nejedná o posudek zpracovaný evidovaným soudním znalcem z oboru dopravy. Soudu tak není zřejmá odborná kvalifikace autora, na základě níž byl tento tzv. odborný posudek vypracován. Přehlédnout nelze ani tu skutečnost, kterou akcentuje žalovaný ve vyjádření k žalobě, že závěry uvedeného tzv. odborného posudku jsou založeny na zcela nepřezkoumatelném a nezdokumentovaném postupu zpracovatele. Krajský soud proto uvedený důkaz neprovedl. Současně jej shledal nadbytečným, neboť má za to, že zákonnost průběhu měření nebylo třeba doplňovat žádnými dalšími důkazy.

Krajský soud má za to, že správní orgány své povinnosti zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, dostály. Dostatečně se ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce. Ze spisového materiálu plynou jasné důkazy o tom, že žalobce dne 17.3.2013 v 16.01 hod v obci Fulnek na silnici I/47 ve směru jízdy na obec Odry řídil motorové vozidlo rychlostí nejméně o 53 km/h vyšší, než je nejvyšší povolená rychlost, čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu.

Po provedeném řízení s ohledem na shora uvedené krajský soud včas podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně žádné náklady nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 18.2.2015

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně